

Pravidla pro řecký přízvuk

1. **Ostrý** (a tupý) **přízvuk** může stát stejně nad krátkou jako i nad dlouhou slabikou.
2. **Průtažný přízvuk** může stát **pouze nad přirozeně dlouhou slabikou**.
3. **Ostrý přízvuk** může stát pouze nad jednou ze tří posledních slabik.
4. **Průtažný přízvuk** může stát pouze nad jednou ze dvou posledních slabik.
5. **Ostrý přízvuk** může stát na třetí slabice od konce pouze tehdy, je-li poslední slabika krátká.

Ὅμηρος ἔχιδνα

6. **Průtažný přízvuk** může stát na druhé slabice od konce pouze tehdy, je-li poslední slabika krátká.

δῶρον μοῦσα

Z toho vyplývá:

1. **Ostrý přízvuk nemůže** stát na třetí slabice od konce, pokud je poslední slabika dlouhá. Proto ve slově, kde se původně krátká poslední slabika mění v dlouhou (např. v důsledku skloňování), ostrý přízvuk se ze třetí slabiky od konce posune na druhou.
ἔχιδνα - ἐχίδνης
2. **Průtažný přízvuk nemůže** stát na předposlední slabice, pokud je poslední dlouhá. Proto ve slově, kde se původně krátká poslední slabika mění v dlouhou (např. v důsledku skloňování), mění se průtažný přízvuk v ostrý.
μοῦσα – μούσης
3. Naopak **ostrý přízvuk nemůže** stát na předposlední slabice přirozeně dlouhé, pokud je poslední slabika krátká. Potom musí nad předposlední slabikou stát průtažný přízvuk. Když se tedy poslední slabika mění z původně dlouhé v krátkou (např. v důsledku skloňování), změní se ostrý přízvuk na průtažný.
τλήμων - ῶ, τλήμων
4. Pokud se slově s průtažným přízvukem na předposlední slabice přibude na konci ještě jedna slabika (při skloňování nebo časování), takže se předposlední slabika stane třetí od konce, mění se průtažný přízvuk v ostrý.
τὸ σῶμα – τοῦ σώματος

Pravidla o přízvuku při stahování samohlásek:

1. Slabika vzniklá stahováním samohlásek nese přízvuk pouze v tom případě, že jedna ze samohlásek nesla přízvuk ještě před stažením.

2. Taková slabika získává **ostrý přízvuk**, pokud měla přízvuk **druhá** ze stahovaných slabik.
ἔστῳς - ἔσταῳς
3. Taková slabika získává **průtažný přízvuk**, pokud měla přízvuk **první** ze stahovaných slabik.
τιμῳντες – τιμῳοντες
4. Při **elizi** předložky a spojky s přízvukem na poslední slabice ztrácejí přízvuk a ve všech ostatních řečových částicích se přízvuk přenáší z poslední slabiky na předposlední jako ostrý přízvuk.
ἐπ' αὐτῳ=ἐπὶ αὐτῳ
5. Při **krázi** přízvuk prvního slova mizí a přízvuk druhého slova, pokud byl na jeho první slabice, přechází v průtažný nebo zůstává ostrý na základě obecných pravidel.
τάγαθά=τὰ ἀγαθά

Další pravidla:

1. Ve všech **oxytonech** se v souvislé řeči ostrý přízvuk mění na tupý, pokud oxytonon není odděleno od následujícího slova interpunkčním znaménkem. Před interpunkčními znaménky ostrý přízvuk zůstává.
σιγῆ νέῳ τιμῆν φέρει
2. **Tázací zájmeno** „kdo“ τίς a „co“ τί si vždy ponechává ostrý přízvuk.
τί λέγεις;